

Pollágh Péter

Tévedni akar

(1918)

Kantár Csaba emlékére

„minden nemzedékben akad egy-két tántoríthatatlan őrült:
szemükben lázasan csillog a rögeszmés *Nem alkuszunk*”
Orbán Ottó

„Olyan fanatikus, aki nem akarja megtéríteni a többiekét,
és ez a legveszélyesebb fajta”
JLC

Mért magyar?
Mert tévedni akar:
ezt mondták ránk;
ropogott, recsegett a nyelvük.
Akkor még nem találtuk fel nekik
se a ropit, se a ropoládét.

Hová tartasz?
Nemhiába.

Volt nyelv. Nem én téptem ki.
A szépség dögkútjába löktek.
Onnan is kivettek.
Volt fény. Nem én égtem ki.

Dehogynem, Péter.
Telehazudták a fülünket.
Ott vagyok nálad a papíron?
Tépj el.

Nem hagyhatja el Csehszlovákiát,
aki nem tud csehszlovákul?

POLLÁGH PÉTER (1979) költő, író, szerkesztő.

Mért haltál meg, Felvidék?
Mint az indián: semmiért.

Kik ezek, akik elveszik a villát?
Akik kiveszik az ezüstkanalat a számból?
Nem engedik, hogy beleszülessen a számba.
Adjátok vissza a kanalamat.
Mivel fogom én megkavarni?

Hát, áttérsz képzeletbeli cukorra.
Ősz cukrok: elvett hegyek.

A Bohémiából lecsorgottak azt mondják,
hogy a Felvidék szlovák? Nahát.
Mi meg végre lehetünk re-szlovákok?

Aki túl sokat kérdez,
azt felakasztják a kérdőjeleire,
kivéreztetik a szókampókon.

Nyugi, nem a szlovenszkók a hibások.

Felvidék: Márai, Hamvas,
Kassák, Krúdy és Bólya Péter.
Felfázott Felföld.
Meg a sok bepólyált,
kimentett ékszer.
A furcsán félrecsengő
ószavak és ószók.
Fellótt pizsama.
Lelőtt céllövölde-medve.

A temetők (gyűlölet)többlete táplál,
ahogy szembenézek
egy vagy több, öreg örökséggel.
Napszemüvegben is. Ha sötét van,
akkor is. Ha senki nem látja, akkor is.
Egy nemes szembenéz, nem szertesztét.
S talán dúdol, de nem csak Imréről:
Egyszer majd el kell temet.
És nekünk nem szabad feled.
A gyilkosokat néven nevez.

Megszállás felett

(1918)

Száz éve megszállás felett.
Mit akarsz tőlem, felhőgyerek?
Én is felhő, fellőtt vízgőz legyek?

A kastélynak vége.
Leöntik lánglekvárral.
Egybe nyitva 100 szoba.
100 verés. És semmi jég,
csak ragacsos kánikula,
olvadt emlék, élesített tölcser.
Sárga és fehér szépe, villamosszépe,
fagyiszépe: múlik el,
verik le a vakolatot,
falazzák be a panorámát,
ami minden volt.

Mésszel leöntött tükrök.
Csak úgy hasít a sztrádán
egy sztár, akarom mondani:
egy hasadás.

Ne csak Tiborra gondoljatok:
bebádogoznak minden ablakot.
Köszö, hogy nem vérrel kentétek.
A bádög mögött már szlovákok a szobák.
Már szlopálják a szobi szörpöt,
letépi a szipókát.